

- 4) Czy ograniczenie swobód powstałe w wyniku nałożenia opłaty z tytułu wyjścia jest uzasadnione celem, jakim jest zapewnienie zrównoważonego podziału władztwa podatkowego, w sytuacji gdy możliwe było, mimo wszystko, naliczenie podatku od zysków kapitałowych z tytułu zrealizowanych zysków, ale jedynie z zastrzeżeniem wystąpienia określonych zdarzeń w przyszłości?
- 5) Czy proporcjonalność ustala się, biorąc pod uwagę indywidualne okoliczności danej sprawy? W szczególności czy ograniczenie powstałe w wyniku obciążenia z tytułu podatku jest proporcjonalne w sytuacji, gdy:
- a) ustawodawstwo nie przewiduje możliwości odroczenia terminu płatności podatku lub rozłożenia płatności na raty ani uwzględnienia jakiegokolwiek spadku wartości aktywów trustu w następstwie wyjścia;
- b) ale w szczególnych okolicznościach ustalenia wysokości podatku będącego przedmiotem odwołania, aktywa zostały sprzedane zanim podatek stał się wymagalny, a odpowiednie aktywa nie straciły na wartości w okresie od relokacji trustu do daty sprzedaży?

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-674/11 TV2/Danmark A/S/Komisja Europejska, wniesione w dniu 3 grudnia 2015 r. przez TV2/Danmark A/S

(Sprawa C-649/15 P)

(2016/C 048/29)

Język postępowania: duński

Strony

Wnoszący odwołanie: TV2/Danmark A/S (przedstawiciel: O. Koktvedgaard, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Danii, Viasat Broadcasting UK Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

1. Uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd uwzględnił w nim argumenty podniesione przez Komisję odnośnie głównego żądania TV2, wydanie rozstrzygnięcia w sprawie i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej, że badane środki stanowią pomoc państwa wchodzącą w zakres zastosowania art. 107 ust. 1 TFEU. Tytułem ewentualnym – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.
2. Uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd uwzględnił w nim argumenty podniesione przez Komisję odnośnie żądania podniesionego przez TV2 tytułem ewentualnym, wydanie rozstrzygnięcia w sprawie i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej, że wpływy z opłat abonamentowych, które w latach 1997–2002 były przekazywane TV2, a następnie przekazywane dalej jej ośrodkom regionalnym TV2, stanowiły pomoc państwa dla TV. Tytułem ewentualnym – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.
3. Uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd nakazał TV2 poniesienie własnych kosztów oraz pokrycie trzech czwartych kosztów poniesionych przez Komisję nakazanie Komisji pokrycia kosztów poniesionych przez TV2 w związku z postępowaniem w obu instancjach. W przypadku przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi, część rozstrzygnięcia o kosztach odpowiadająca części sprawy przekazanej do ponownego rozpoznania powinno zostać wydana przez Sąd.

Zarzuty i główne argumenty

1. TV2 twierdzi, że ta część zaskarżonego wyroku, w której Sąd nie uwzględnił pierwszego z zarzutów TV2 i, co za tym idzie, podniesionego przez nią żądania głównego, jest sprzeczna z zawartym w art. 107 ust. 1 TFUE pojęciem pomocy państwa, a wydając to rozstrzygnięcie Sąd dopuścił się naruszenia prawa. TV2 opiera to twierdzenie na następujących argumentach:
 - Sąd dopuścił się błędu, odmawiając w zaskarżonym wyroku uznania, iż sprawowana przez Rigsrevisionen (duńską krajową izbę kontroli) kontrola spełnia w wystarczającym stopniu czwartą z przesłanek Altmark; ocena ta została oparta na wąskim i literalnym zastosowaniu zawartego w tej przesłance wymogu porównania ponoszonych kosztów;
 - wbrew temu, co stwierdził Sąd w zaskarżonym wyroku, szczególny charakter zobowiązań TV2 z zakresu usług publicznych i zastosowanie wstecz przesłanek Altmark prowadzi do powstania sytuacji, w której należałoby przyjąć celowościową wykładnię tej przesłanki: zob. zasada określona w wyroku Sądu z dnia 12 lutego 2008 BUPA, T-289/03, ECLI:EU:T:2008:29 i in.;
 - sprawowana przez Rigsrevisionen na bieżąco kontrola tego, czy TV2 była prawidłowo zarządzana pod względem gospodarczym przedsiębiorstwem, zapewniała realizację podstawowego celu czwartej z przesłanek Altmark i dlatego, a w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy i przy przyjęciu celowościowej wykładni tej przesłanki, spełniała w wystarczającym stopniu tę przesłankę.
2. TV2 twierdzi następnie, że Sąd nie uwzględniając w przeprowadzonej w zaskarżonym wyroku analizie istoty sprawy części drugiej zarzutu podniesionego przez nią tytułem ewentualnym dopuścił się naruszenia prawa, gdyż było to sprzeczne z podstawowymi zasadami procesowymi. TV2 opiera to twierdzenie na następujących argumentach:
 - Komisja w odpowiedzi na skargę stwierdziła, że zgadza się z TV2 w kwestii tego, iż wpływy z opłat abonamentowych, które TV2 przekazywała w latach 1997–2002 swym ośrodkom regionalnym, nie stanowią pomocy państwa na rzecz TV2. Tak więc Sąd, wydając rozstrzygnięcie *ultra petita* w zakresie, w jakim rozpatrzył i oddalił część drugą skargi podniesionej przez TV2 tytułem żądania ewentualnego, dopuścił się naruszenia prawa;
 - Sąd wydał następnie rozstrzygnięcie co do istoty sprawy opierając się na swej własnej argumentacji. Względy przedstawione przezeń w pkt 165-174 zaskarżonego wyroku nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron pod żadnym względem; nie można ich też odnaleźć w spornej decyzji, a wydając takie rozstrzygnięcie Sąd przekroczył granice sprawowanej przezeń kontroli;
 - jednocześnie Sąd naruszył zasadę kontrydiktoryjności postępowania; zob. art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ oparł on swe rozstrzygnięcie na stwierdzeniach i argumentach, w przedmiocie których strony niniejszego postępowania nie przedstawiły swych uwag.
3. Wreszcie, TV2 twierdzi, że Sąd nie uwzględniając w przeprowadzonej w zaskarżonym wyroku analizie istoty sprawy części drugiej zarzutu podniesionego przez TV2 tytułem ewentualnym (pkt 165-174) dopuścił się naruszenia prawa, gdyż przyjął on niewątpliwie błędną wykładnię prawa duńskiego, która jest sprzeczna z zawartym w art. 107 ust. 1 TFUE pojęciem pomocy państwa. TV2 opiera to twierdzenie na następujących argumentach:

- Sąd przypisuje decydujące znaczenie okoliczności polegającej na tym, że TV2, w celu realizacji części powierzonego jej zadania polegającego na emisji programów regionalnych, musiała korzystać z usług ośrodków regionalnych, przekazując następnie, jako wynagrodzenie z tytułu tych usług, wpływy z opłat abonamentowych. Tego jednoznacznie sprzecznego z duńskim prawem wniosku nie można wyciągnąć na podstawie akt sprawy. Z tego względu zostały w istocie spełnione kryteria prawne, jakie można wywieść z pkt 166, 167 i 171 zaskarżonego wyroku;
- w pkt 166 i 167 oraz pierwszym zdaniu pkt 173 zaskarżonego wyroku Sąd powołuje się w ramach oceny pomocy państwa na scenariusz o hipotetycznym charakterze. Scenariusz ten jest nie do zrealizowania w praktyce i pozbawiony znaczenia w kontekście oceny pomocy państwa. Rozstrzygającym czynnikiem w przypadku TV2 jest w istocie to, że nie osiągała ona żadnej korzyści gospodarczej z przekazywanych jej wpływów z opłat abonamentowych. Na TV2 spoczywał publicznoprawny obowiązek przekazania tych wpływów ośrodkom regionalnym i w praktyce wywiązała się ona z tego obowiązku. Z tego względu wydane przez Sąd rozstrzygnięcie jest sprzeczne z zawartym w art. 107 ust. 1 TFUE pojęciem pomocy państwa.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 25 września 2015 r. w sprawie T-268/10 RENV, Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), SNF SAS/Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA), wniesione w dniu 4 grudnia 2015 r. przez Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), SNF SAS

(Sprawa C-650/15 P)

(2016/C 048/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), SNF SAS (przedstawiciele: R. Cana, avocat, D. Abrahams, barrister, E. Mullier, avocate)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA), Królestwo Niderlandów, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-268/10 RENV;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu;
- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi do wydania ponownego rozstrzygnięcia w przedmiocie wniesionej przez wnoszących odwołanie skargi o stwierdzenie nieważności;
- obciążenie pozwanej w pierwszej instancji kosztami w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu w sprawie T-268/10 RENV, w którym Sąd oddalił wniesioną przez wnoszących odwołanie skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów (zwanej dalej „ECHA”) o identyfikacji akryloamidu jako substancji spełniającej kryteria przewidziane w art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006⁽¹⁾ w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zgodnie z art. 59 rozporządzenia nr 1907/2006.